

Architektka Kamila Douděrová: Hledám emoce a příběhy

Byla u zrodu populárního televizního pořadu Jak se staví sen, svou práci staví na kvalitě, emocích a hledání „proč“ u každého projektu a díky úspěchům to dotáhla až k vlastnímu studiu Kamidesign. To vše pojí jméno architektky Kamily Douděrové, která nám povyprávěla svůj poutavý životní příběh. A i Vás by mělo zajímat, co nejdůležitějšího si uvědomit, než se pustíte do rekonstrukce vlastního bydlení. „Myslím, že jsem zachránila několik manželství,“ směje se.

Kamila Douděrová se svým televizním kolegou Františkem Kobližkou, se kterým aktuálně chystá pro fanoušky seminář o bydlení.

Kamilo, začněme návratem do historie. Proč jste si jako teenagerka vybrala zrovna architekturu?

Upřímně, byla jsem nevyhraněné dítě. Myslím si, že mi šlo vše, měla jsem na gymnáziu samé jedničky, ale v ničem jsem nevynikala. Věděla jsem, že budu mít ráda exaktní vědy, na rozdíl třeba od dějepisu. Zároveň jsem ráda malovala, ovšem ne tolik, abych šla na uměleckoprůmyslovou školu...

A tak Vám z toho vyšla architektura...

Vlastně ano. Přijímačky mi přišly fajn, že je tam kombinace matematiky a výtvarky.

Ale hlavně – na architekturu se dělají talentové zkoušky už v lednu, to mi asi předurčilo osud, protože jsem byla přijatá dřív a už dál nezkoušela jiné vysoké školy. Tím, že jsem rozená Váha a vše pořád zvažuji, jsem ráda, když za mě někdy okolnosti rozhodnou...

Máte nějaký další velký profesní milník?

Zásadní pro mě byl Erasmus ve Francii. To mi otevřelo oči, že architekturu lze vnímat i jinak, než jen jako normy a kóty. Do té doby jsem měla pocit, že architekt nikdy nebude, protože mě ty technické věci typu tepelné mosty a izolace spíš ubíjely než bavily.

Co bylo ve Francii jinak?

U nás je kladen důraz na všechny požadavky, například kolik musíte mít toalet v divadle. Když to vše chcete vměstnat do projektu, dost vás to omezí v tvůrčím přístupu. Ve Francii to bylo spíš naopak: nejdřív tvoříte a teprve potom to někde vměstnejte. Ale abych byla spravedlivá, ten český dril Vám také něco dá. Byla jsem vybavena znalostmi lépe než Francouzi.

Takže v čem byl ten zlom?

Přestala jsem se trápit tím, že nejsem dost dobrá technicky ani výtvarně, ale mohla jsem to propojit. Obecně, když jsem pak šla do ateliéru sociálních staveb a naavrhovali jsme denní stacionář či hospic, zjistila jsem, čím je mi architektura blízká. Potřebuji za práci mít příběh nebo poslání. Nemohla bych dělat pro developera projekt, kde dostanete pozemek a máte na něm vytěžit co nejvíc bytů...

Foto Kamila Douděrová a archiv TV Prima

Třetí milník přišel s pořadem TV Prima Jak se staví sen. Jak jste se dostala na televizní obrazovky?

To přišlo záhy, asi dva tři roky po škole a je za tím také příběh...

Tak povídejte...

Chvilí jsem pracovala v ateliéru a jeden můj velmi dobrý kamarád Lukáš byl cvičitel aerobiku a zároveň pracoval pro producenta Petra Lesáka, který tehdy ze zahraničí přinesl nový formát pořadu a ptal se toho mého kamaráda, zda neví o nějaké architektce. Lukáš mu říká: „Vím, včera vedle Tebe cvičila aerobik.“ Přišla jsem na kamerové zkoušky a Petr Lesák mi tehdy předpověděl: „Třeba se pořad chytí a jednou si otevřeš vlastní studio.“ Tehdy mě vůbec nenapadlo, že bude mít pravdu.

Pak už to šlo rychle?

Ano, psal se rok 2007 a opravdu jsem natáčela pilotní díl pořadu Jak se staví sen. Byla jsem najatá na nějakou pergolu, ale odpovědnost za realizaci jsem neměla já a tehdy se to málem nestihlo zrealizovat. Stála jsem po týdnů před kamerou s nehotovou pergolou a nemohla jsem říct, že to nebyla moje chyba, což jsem těžce nesla. Oplakala jsem to, i před kamerou, a myslela si, že tím má televizní kariéra končit. Ale Petr Lesák mi tehdy řekl: „Co blázníš, i negativní reklama je reklama...“ Má lítostivost paradoxně vyvolala u diváků pozitivní reakci a já se v pořadu usídlila. Upravila se pravidla a následně už měl architekt vše od A do Z pod palcem. Je to adrenalin, ale za pět dní je realizace hotová, což se běžně neděje.

Ikonická proměna z pořadu Jak se staví sen, kde architektka nechala odhalit kneby.

Spolupracujete s pořadem stále?

Poslední díl jsme točili před dvěma lety... Ale nikdo neřekl, že končíme, ani že pokračujeme. A tak s kolegou Františkem Kobližkou tiše doufáme, že se pořad vrátí. Už v minulosti byla jedna pauza a pak se proměny pojmulý víc přes lidské příběhy. Myslím si, že je jen otázka času, kdy se toho opět chopí nějaká produkce jinak a začne se natáčet.

Máte nějaké vtipné historky z natáčení?

Máme jich plno, televizní proměny a příběhy v nás stále zůstávají. A tak jsme si s Františkem na jaro vymysleli setkání s našimi příznivci. Kolem Vánoc to začneme nabízet, rádi bychom příznivce pořadu Jak se staví sen potěšili. Osobně popíšeme některé televizní proměny, necháme lidi nahlédnout do hlavy architekta, nebudou chybět zmíněné historky z natáčení... Není to kurz designu, ale celodenní seminář, kde s námi budou moct lidé i konzultovat své bydlení. Na to se moc těším...

Práce v televizi stála i za vznikem Vašeho vysněného studia Kamidesign?

Pozor, to opravdu nikdy nebyl můj sen... Nebyla jsem tak uvědomělá, že bych si řekla, že chci mít své studio. Ale nechala jsem věci plynout a jak jsem byla vidět na obrazovce, byla po mně poptávka. Logicky jsem proto nabírala kolegy a dala tomu nějaký systém. Ta poptávka mě nasměrovala k vlastnímu studiu.

Jaký je tedy Váš sen?

(zamysli se) Můj sen je, aby mi současná práce vydržela. Abych stále mohla tvořit návrhy na míru. Baví mě lidi vyslechnout a svým způsobem jim změnit život.

Opravdu má architektura a design takovou moc?

Mě baví naplňovat sny klientů. Někdy malý splněný sen vyvolá u klienta větší radost

než celý nový dům. Nejprve máme vstupní konzultaci, která trvá třeba dvě hodiny cílených otázek. Samozřejmě se ptáme, zda úchytka ano, či ne. Ale já se většinou snažím i nacítit pravo příčinu, proč tam jsme.

Můžete uvést příklad, jak odhalíte pravý důvod?

Třeba paní řekne, že je nespokojená se svými kresly. Dlouho si povídáme a následně zjistím, že jí odešly děti z domu, ten je najednou prázdný a necítí se tam dobře. To je potřeba pochopit, abychom odvedli kvalitní dílo pro konkrétního člověka. A ano, potom mu můžeme změnit život...

Mluvíte o tvoření díla přímo pro klienta.

Jak vnímáte v tomto kontextu nástup umělé inteligence (AI)?

Dílo, to je to slovo... Trochu se obáváme, co způsobí AI – klient si jednoduše někde nakliká, že chce bílou sedačku, za ní cihly a má to raz dva. Ale my ve studiu tvoříme dílo, jako sochu. Věříme, že si najdeme klienty, kteří se chtějí nechat vyslechnout. Mám například vděčné klienty lékaře. Říkají mi, že oni umí své řemeslo, a nemají čas na zařízení bytu, tak to svěří mně, protože vědí, že každý umí něco jiného. Někteří klienti jsou si vědomi, že když chtějí být dobří ve svém oboru, musí se věnovat jen tomu. Každá má zakázka je proto nový originál.

Máte vlastní rukopis?

(směje se) Já si myslím, že nemám, ale všichni tvrdí, že mám. Mám ráda barvy, tak to je možná ten rukopis, že do zakázky vždy propašuji nějakou barvu. A také vtip. Prostě něco s vělkým „Ň“. Když jen skládáme k sobě hodící se nábytek, nestačí to. Ve Francii jsem se naučila, že dílo vždy musí mít myšlenku. Ta se potom projeví ve skrtých detailech a v celé harmonii, která tvoří celek. Tak možná jsem právě objevila nějaký svůj rukopis. (směje se)

Máte tři děti (16, 14 a 3 roky). Měnil se s jejich příchodem Váš pohled na architekturu?

Učím se se svými dětmi, to ano. Měla jsem utkvělou představu, že budou všichni spolu v pokojíčku... Dnes už to předávám i klientům, kteří se snaží vymazlit pokojíček pro své děti. Říkám jim: „Víte, že je to tak na pět let?“ Snažím se jim vysvětlit, že nejsou potřeba drahé materiály, že vhodný je neutrální nábytek. Já se totiž snažila pokojíček svým dětem vymazlit a každých pět let to předěláváme (směje se).

Je jediná věc, kterou byste chtěla, aby běžní lidé o architektuře pochopili?

Obecně si myslím, že u nás lidé stále nechťejí z důvodu financí tolik využívat

Návrh interiéru pravorepublikové vily ve spolupráci s K. Willekens. Kdyby si Kamila mohla vybrat, jednou by ráda navrhla kostel. „Jako poděkování andělům, že mi dávali znamení,“ říká.

služby architekta. Člověk si myslí, že ušetří, ale jak jsem říkala – každý umí něco jiného... Kolikrát se lidem přestavba nepovede a zaplatí ve finále víc. Chtěla bych říct, aby si nejprve ujasnili ten koncept, začali přemýšlet nad celkem. Například držet všude linku černých doplňků, nebo že dekor dřeva půjde celým domem. Pro někoho může být návrh konceptu drahá investice, ale od nás dostane návod, podle kterého se může držet a postupně realizovat. Kolikrát si říkám, že tímto zachráníme spoustu manželství. (směje se)

Když se zasníte nad budoucností, řekněte za dvacet let. Jak bude vypadat vaše bydlení?

Já už jsem si postavila svůj vlastní sen. Říkáme tomu půdička, je to vestavba přesně podle mých představ, takže si nemyslím, že se to nějak změní. Jen mé děti tu nahradí vnoučata a budu zase po pěti letech předělávat pokojíčky. (směje se) Je to takový životní koloběh...